

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Julen nu åter är inne. Samla oss, Jesus, kring dig! Helga vårt hjärta och sinne, och till din boning oss vig! Led oss till krubban, den kära, där vi dig finner helt visst! Lär oss med lovsång dig ära, om än i svaghet och brist!

Ge oss den frid som du giver, inte den världen oss ger! Ge oss den fröjd som förbliver, vad än på jorden oss sker! Lär oss att fröjdas och sjunga här på vårt barnsliga vis, tills vi med jublande tunga sjunger i himlen ditt pris! Amen.

Text från Luk 2:10:

Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket.

Vår fruktan inför Gud

När Gud sänder sina himmelska sändebud till människor känner människor fruktan. Så var det med Sackarias: Han blev förskräckt (Luk 1:12). Så var det med Maria: Hon blev förskräckt (Luk 1:29). Så var det med herdarna: De blev mycket rädda (Luk 2:9). Så var det redan med Israels folk när de stod vid Sinai. De bävade när de såg dundret och eldslågorna, basunljudet och röken från berget. Möte med Herrens härlighet gör oss människor små och rädda.

Det finns ett gammalt ord som kanske inte används mycket i vår tid: gudsfuktan. Det är ett uttryck för att människan känner vördnad inför det heliga. Var finns gudsfuktan i dag? När man i TV hör hur svordomar haglar och hur man gör sig rolig på Guds bekostnad inser man att det heliga inte har stor plats bland dagens människor.

Men ändå är människor rädda i dag. Vad är man rädd för? Det är inte så svårt att veta. Vem av oss känner inte av allvaret i vår tid. Krigsmullret, oron för att pengarna ska räcka, att vi ska ha kvar våra bekvämligheter som vi ansett som självklara: el och värme.

Läser vi Bibelns utsagor om de yttersta tiderna, särskilt Uppenbarelseboken, får vi också beskrivningar av otrevliga saker. Johannes såg många skrämmande syner. Bl a såg han en

örn som flög uppe på himlen och ropade: Ve, ve, ve över jordens invånare för de basunstötter som är kvar, när de tre andra änglarna blåser i sina basuner. Och det var skrämmande saker som hände. Typiskt är att det upprepade gånger står att människorna fortsatte att häda Gud mitt i sina plågor.

Men mitt i det här finns en liten detalj: plågorna drabbade bara de människor som inte hade Guds sigill på pannan. Det här sigillet ska vi återkomma till.

Låt oss gå till dagens budskap: Guds Sons födelse. Han föddes in i en farlig värld. Det fanns verkligen orsak att vara rädd hur det skulle gå för honom.

Redan när Maria började vänta Jesusbarnet var det farligt. För hon var inte gift. Hon var trolovad med Josef. Det var juridiskt det samma som att vara gift, fast de hade ännu inte hade haft sexuellt umgänge med varande. Det skulle sparas tills bröllopet hölls. För Josef måste det ha varit svårt att acceptera det han fick höra: har hans fästmö Maria varit med en annan man? Hur skulle man annars kunna förklara att hon hade börjat vänta barn?

Nu fanns det i Mose lag bestämmelser om hur man skulle förfara med en trolovad kvinna som var otrogen (5 Mos 22:23f): hon och mannen ska stenas till döds. Om nu Josef skulle anklaga Maria skulle alltså Guds plan gå om intet: Jesus skulle i sin mammas mage dö tillsammans med henne.

Men Matteus berättar (1:19ff) att Josef var rättfärdig och ville inte dra skam över henne, utan beslöt att skilja sig från henne i hemlighet. Han måste ha haft det väldigt svårt och grubblat mycket. Men så uppenbarar sig en ängel och ger honom besked att det barn som Maria väntar har avlats av den Helige Ande. Därför behöver han inte vara rädd för att ta henne till sig som sin hustru. Så gör han, och det betyder att de blir offentligt gifta med varandra. Därmed är Maria och Jesusbarnet räddade.

Men det betyder inte att de inte var utsatta för fler faror. En sådan fara var Herodes fruktansvärda mord av små pojkar i Betlehem med omnejd. Också där skyddade Gud sin son och hans jordiska familj på ett övernaturligt sätt då

han sände sin ängel för att ge Josef i uppdrag att fly till Egypten med sin hustru och sin son.

Var inte rädd!

När Gud håller sin hand över oss behöver vi inte vara rädda, fast vi är utsatta för all världens ondska. Varför behöver vi inte vara rädda? Ängeln förkunnade för herdarna:

Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket: I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren.

Det är det stora glädjebudskapet om att Guds Son har blivit född som tar bort rädslan. När herdarna fick höra den fantastiska änglakören förvandlades deras fruktan till förundran. Vad är det som sker? De hade fått order av ängeln som talat till dem, så de visste vad de hade att göra:

Vi måste gå in till Betlehem och se det som hänt och som Herren låtit oss veta!

De hade fått veta att ett litet barn hade fötts. Det skulle de hitta lindat, liggande i en kruba. Och de fick veta att det var Messias, Herren.

Vilket under! Vem är Messias? Det är han som GT:s profeter har vittnat om, den Smorde, som skulle gå in i människornas prövningar och faror och ta på sig människornas alla synder och öppna vägen till himlen för syndare. Och han var HERREN, det namn som för judarna var det heligaste namnet som man inte ens vågade uttala högt. Han var den Allsmäktige själv, som vi bekänner i den niceanska trosbekännelsen: Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och inte skapat, av samma väsen som Fadern, genom vilken allting är skapat.

Om honom har Martin Luther skrivit i sin julpsalm:

Du Herre, som har allting gjort,
vars välde är så högt och stort,
du ligger nu på hö och strå.
Hur har du dig förnedrat så!

Det är därför vi inte behöver vara rädda. För han har kommit till oss, och fast han for upp till himlen efter att ha utfört hela sitt uppdrag

och fullbordat allt så är han med de sina varje dag, för det har han lovat.

När Jesus hade uppstått ur sin grav visade han sig för sina lärjungar vid flera tillfällen. Lukas berättar (Luk 24:37) att lärjungarna blev uppskakade och rädda, för de trodde att de såg ett spöke. Han kom ju genom låsta dörrar. Men han säger:

Varför är ni så oroliga? Varför kommer det upp tvivel i era hjärtan? Se på mina händer och mina fötter att det verkligen är jag!

Och genom att på Jesus och se hans såriga händer och fötter blev de glada och förundrade. Så ska vi också göra när vi är rädda. Se på Jesus!

Men så undrar många: skulle inte friden komma med Jesu födelse? Lovade inte änglarna i sin mäktiga sång, att det skulle bli frid på jorden? Hur kan vi förstå det när det tvärtom är bara mera krig än det varit i mannaminne? Och allt möjligt hotar vår värld: extrema muslimer som strävar efter världsherravälde, som det som jag redan antydde från Uppenbarelsebokens beskrivning av plågor. I Ryssland jagar man upp stämningarna för att folk ska acceptera att man sätter in kärnvapen mot USA och oss i Europa. Och klimathotet som också är en rädsla för många. Var har vi fridsriket som skulle komma?

Då måste vi också lyssna till vad Jesus undervisade oss. När han sände ut sina lärjungar på deras praktik, sa han till dem, Matt 10:34:

Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit för att sända fred, utan svärd.

Det här har vi svårt att få att gå ihop med änglasången om frid. Men tänk att vi i morgon firar minnet av den förste martyren, Stefanus. I dag har vi vit färg, den festliga färgen. Vi firar inte gudstjänst i morgon men då skulle vi ha röd färg på altaret, martyrernas färg.

Och bara om tre dagar, på Menlösa barns dag, tänker vi på hur den grymme Herodes dödade alla små pojkar i Betlehem med omnejd, i sin rädsla för Jesusbarnet. Det är ju rentav en värre ondska än den vi har hört från Ukraina.

Vi frågar inför allt det: har då Gud inte makt att skydda sina lärjungar så att de inte skulle

dödas av hans fiender? Och varför skonade han inte de små pojkarna? Varför tillåter han att de onda makterna försöker utrota hela folk i dag? Måste vi inte vara rädda, då det verkar som om Gud inte har någon makt att beskydda de sina?

Gud är mäktig att krossa ondskan

Låt oss inför det se att Gud har makt, och att han också har använt sin makt: när han ledde Josef att ta sin familj med sig till Egypten för att undkomma Herodes, när han öppnade fängelseportarna för Petrus som hotades av dödsstraff (Apg 12), när han bevarade Paulus och alla som var med honom under skeppsbrottet och på Malta skyddade honom mot ormens gift (Apg 28).

Och redan i GT har vi mäktiga vittnesbörd om Guds ingripande mot våldet: när han lät sitt folk gå genom havet och dränkte fienderna i Röda havet (2 Mos 14), eller när han slog 185 000 man i assyriernas här, som hade belägrat Jerusalem (Jes 37).

Gud gav Abraham och Sara ett starkt vittnesbörd, när de log i mjugg åt hans ord om att Sara ska få en son på sin ålderdom (1 Mos 18:14):

Skulle något vara omöjligt för Herren?

Ungefär samma ord använde ängeln Gabriel när han berättade för Maria om det under hon skulle få uppleva. *Ingenting är omöjligt för Gud.* Det är just ett sådant under som vi får bevittna när vi ser barnet i krubban.

Då måste vi fråga oss: om han förmår göra ett sådant under, skulle han då inte också kunna skydda och bevara oss för det onda som vi är rädda för? Det kan han, det kan du lita på!

Vi ska återvända till det vi sade om sigillet. I Upp 7 läser vi om att Johannes såg fyra änglar som stod vid jordens fyra hörn och höll tillbaka jordens fyra vindar så att de inte skulle blåsa över jorden eller havet eller något träd. Och sedan ropade en annan ängel:

Skada inte jorden eller havet eller träden förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänares pannor!

Vad är det för sigill? Det är ett lås som kan stänga igen ett dokument som man inte får öppna. När Gud sätter sitt sigill på någon får ingen skada den som bär det.

Du som är döpt har fått det här sigillet! När du döptes tecknades du med korsets tecken på din panna och på ditt bröst. Du har tecknet som skyddar mot vilddjurets tecken som Uppenbarelseboken också talar om. Genom dopet dränktes din syndakropp och du dog från synden, och genom dopets vatten uppstod du med Jesus för att leva i hans gemenskap. Tror du på Jesus är du under hans beskydd, och kan räkna dig tillgodo alla de härliga löften där Jesus talar om fullkomligt beskydd – också fastän du rent kroppsligt drabbas av syndens följder och den verklighet vi lever i under drakens förföljelser. På tre ställen i Uppenbarelseboken står det om dessa människor att de har sina namn skrivna i livets bok sedan världens skapelse. Beskyddet vilar i en starkare hand än i människors händer. Gud är den som borgar för att vi ska bli beskyddade.

Gud har krossat ondskan, för när Jesus verkade vara besegrad när han dog på korset var det i själva verket hans stora triumf. Då krossades ormens huvud. Han kan inte längre skada utan att ha tillstånd till det.

Under livet i jämmerdalen har Gud ännu inte tagit bort allt ont i världen. Djävulen rasar. Men en dag ska han ta bort allt ont. På den yttersta dagen ska allt ont fördrivas till den eviga elden som är tillredd åt djävulen och hans änglar, just för att de som hör Herren till ska slippa allt som heter rädsla och oro, för evigt. Då ska alla som han har tagit i sitt beskydd kallas till den eviga saligheten hos honom.

Fram till dess får vi dras med det onda i vår värld. Vi slipper inte rädslan helt och hållet, men vi har en hjälp mot att vara rädda: vi får se på barnet i krubban, och vara förvissade om att inte ett hår på våra huvuden ska krökas utan att han tillåter det. Och om han tillåter att vi lider, då ska han också ge kraft att bära lidandet, som när kristna frimodigt har kastats för vilda djur och kunnat se det som en förmån, när de får förhärliga sin Herre.

I dag är det vår uppgift att bära ut budskapet till våra familjer, till våra grannar, till alla som vi möter och också ge vår hjälp till dem som lider under krigets fasor: gå ut med budet om glädjen för hela folket. Budet att en Frälsare har fötts åt oss, och att han är Messias, Herren.

Gå nu till Betlehem envar
att se den till oss kommit har:
vår Frälsare och Konung!
Böj ödmjukt dig i stoftet ned,
i barnlig tro det barn tillbed
vars namn är ljuvt som honung!
Frid och nåd, tröst och råd du där finner.
Sorg försvinner, intet felar.
Jesus dig allt gott tilldelar.

Och sedan må du skyndsamt gå
med herdarna att tacksamt få
det barnet högt berömma,
att sjunga, skriva, tala om
hur Jesus ned från himlen kom
att mörkrets furste döma.
O hur gott, vilken lott att få bära
Lammets ära ut kring världen!
Tröttna aldrig på den färden!

Bön: Käre Jesus, ge oss en riktig julfröjd, där vi får se det stora i att du blev människa och vår Frälsare. Amen.